

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 387/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co/960/2014-318 zo 17. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co/960/2014-318 zo 17. decembra 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«... Dňa 07.08.2014 vydal Okresný súd Brezno (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesenie č. k. 4C/12/2012-290 v právnej veci žalobcov: 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], štátny občan SR a 2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], štátna občianka SR (ďalej len „žalobcovia“) proti žalovaným: 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 2. [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], (ďalej ako „Sťažovateľ“) v zastúpení: Advokátska kancelária [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvalé bytom: [REDAKOVANÉ], o určenie neplatnosti dražby a určenie vlastníckeho práva, ktorým konanie zastavil, a to z dôvodu späťvzatia žalobného návrhu žalobcami.

Vo výroku IV. uznesenia súdu prvého stupňa uložil žalobcom povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť Sťažovateľovi trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 3.444,86 Eur na účet právneho zástupcu Sťažovateľa do 60 dní od právoplatnosti uznesenia.

Voči výrokom III., IV. V. uznesenia súdu prvého stupňa podali žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, ktoré bolo súdu prvého stupňa

doručené dňa 09.09.2014. V odvolaní žalobcovia navrhovali, aby Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Podaním, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 11.11.2014 sa Sťažovateľ písomne vyjadril k odvolaniu žalobcov voči trovám a v rámci podaného vyjadrenia si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil na sumu 473,74 EUR.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) dňa 17.12.2014 vydal uznesenie č. k. 15Co/960/2014-318, ktorým zmenil výrok IV. uznesenia súdu prvého stupňa tak, že žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 1.008,29 Eur na účet právneho zástupcu Sťažovateľa do 60 dní od právoplatnosti uznesenia.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 09.02.2015 a bolo Sťažovateľovi doručené dňa 26.01.2015.

Vzhľadom na to, že odvolací súd nepriznal Sťažovateľovi ako žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu, v akom si ich tento v súlade platnou právnou úpravou vo vyhláske Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej ako „Vyhláška“) uplatnil, dopustil sa voči Sťažovateľovi porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva na legitímne očakávanie nadobudnutia majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd...

Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov konania podľa ust. § 9 v spojení s ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky za poskytovanie právnych služieb, pričom odmenu za jeden úkon právnej služby určil z tarifnej hodnoty vo výške ceny dosiahnutej vydražením nehnuteľnosti v predmetnej dobrovoľnej dražbe, ktorá činila 21.800,00 EUR. Odmena za jeden úkon právnej pomoci vzhľadom na vyššie uvedené predstavuje 386,74 EUR bez DPH.

Sťažovateľ zastáva názor, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vec nesprávne právne posúdil, keď na určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za úkony právnej služby aplikovali ust. § 11 ods. 1 Vyhlášky. Odvolací súd svoje

rozhodnutie zdôvodnil tým, že predmetom sporu bolo určenie či tu právo alebo právny vzťah (v prípade neplatnosti dražby právny vzťah z nej vyplývajúci) je, alebo nie je.

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k zásahu do jeho ústavných práv a to tým, že náhradu nákladov v správnej výške určenej podľa príslušnej právnej normy sťažovateľovi nepriznal, čím mu odoprel ochranu označených práv zakotvených v našom ústavnom poriadku...»

Sťažovateľka vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na legitímne očakávanie nadobudnutia majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/960/2014-318 zo dňa 17.12.2014 a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť [redacted] trovy právneho zastúpenia v sume 948,32 EUR na účet právneho zástupcu, Advokátskej kancelárie [redacted] vedený v [redacted], č. ú. [redacted] do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu..

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom

účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom

na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými námietkami sťažovateľky. Podľa názoru sťažovateľky uznesenie krajského súdu č. k. 15 Co/960/2014-318 zo 17. decembra 2014 má arbitrárny charakter z dôvodu, že krajský súd v konaní o určenie neplatnosti dražby nepriznal sťažovateľke trovy právneho zastúpenia podľa hodnoty draženej nehnuteľnosti. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia č. k. 15 Co/960/2014-318 zo 17. decembra 2014 krajský súd uviedol:

«... Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, ktorý v prejednávacom prípade pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., s poukazom na to, že dôvod, ktorý navrhovatelia uviedli ako dôvod späťvzatia návrhu (že odporca 3/, mal po začatí konania previesť spornú nehnuteľnosť na iného, čím zmaril účel daného konania o neplatnosť dražby), nie previesť spornú nehnuteľnosť na iného, čím zmaril účel daného konania o neplatnosť dražby), nie je dôvodný v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z.. Potom súd dospel k záveru, že konanie bolo zastavené v dôsledku procesného zavinenia navrhovateľov 1/ a 2/, a preto im v súlade s ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. uložil povinnosť nahradiť protistrane (odporcom 1/ až 3/) trovy konania.

Povinnosť nahradiť náklady konania sa môže v konkrétnom prípade javiť ako neprimeraná tvrdosť. Ustanovenie § 150 O. s. p. preto umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkovi, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Použitie tohto ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či tu sú dôvody hodné zvláštneho zreteľa (obidve podmienky musia byť splnené zároveň), musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

V odvolacom konaní navrhovatelia navrhli zmierniť ich povinnosť platenia trov práve s odkazom na ust. § 150 O. s. p., čo odôvodňovali ich finančnou situáciou, majetkovými a sociálnymi pomermi. Faktom však je (odhliadnuc od súdu zrejmej skutočnosti, že navrhovatelia v dražbe prišli o nehnuteľnosť, v ktorej dosiaľ bývali), že navrhovatelia súdu neosvedčili, nezdokladovali a nepreukázali žiadne nimi tvrdené skutočnosti, týkajúce sa ich osobných, majetkových a sociálnych pomerov, na ktoré by súd mohol prihliadať pri skúmaní, či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Samotný právny inštitút „dražby“, hoci

aj rodinného domu pri výkone záložného práva, totiž nemožno automaticky radiť k výnimočným okolnostiam v tom zmysle, aké predpokladá ust. § 150 O. s. p. (Účelom dražby pri výkone záložného práva je uspokojenie pohľadávky záložného veriteľa vykonávajúceho záložné právo). Preto odvolací súd požiadavke navrhovateľov, aby súd aplikoval ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. v spojení s ust. § 150 O. s. p. nevyhovel.

Prepočítaním a preskúmaním výšky priznaných trov odvolací súd zistil, že rozhodnutie okresného súdu vo výroku o trovách konania odporcu 1/ (výrok III.) je správne. Preto odvolací súd rozhodnutie o trovách konania odporcu 1/ potvrdil na tom istom základe a z tých istých dôvodov, ktoré uviedol v rozhodnutí okresný súd (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

Odvolací súd však podľa § 220 O. s. p. zmenil uznesenie okresného súdu vo výrokoch o trovách konania odporcov 2/ a 3/, a to z toho dôvodu, že z hľadiska spôsobu výpočtu trov u týchto účastníkov súd nestanovil základnú sadzbu tarifnej odmeny podľa tarifnej hodnoty práva – základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby ako jednu trinástinu výpočtového základu podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ako túto správne stanovil u odporcu 1/, ale sadzbu tarifnej odmeny stanovil podľa § 10 ods. 2 cit. vyhlášky (z ceny dosiahnutej vydražením nehnuteľnosti 21.800,00 eur). V danom prípade sa navrhovatelia domáhali vydania rozsudku, výrok ktorého mal odstrániť neistotu navrhovateľov určením, či tu právo alebo právny vzťah (v prípade neplatnosti dražby právny vzťah z nej vyplývajúci) je, alebo nie je.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru potom odvolací súd znížil odmenu za úkony právnej služby právnych zástupcov odporcu 2/ a odporcu 3/.

Odporcovi 2/ odvolací súd priznal odmenu za 5 úkonov právnej služby, a to: prevzatie a príprava zastúpenia 05. 11. 2012 58,69 eur + režijný paušál 7,63 eur, písomné podanie na súd, vyjadrenie k žalobe 06. 11. 2012 58,69 eur + režijný paušál 7,63 eur, účasť na pojednávaní 22. 11. 2012 58,69 eur + režijný paušál 7,63 eur, písomné podanie na súd zo dňa 12. 03. 2013 60,07 eur + režijný paušál 7,81 eur, účasť na pojednávaní 23. 01. 2014 61,87 eur + 8,04 eur. Odmena spolu s režijným paušálom je 336,75 eur a k tomu DPH v sadzbe 20 % je 67,35 eur (spolu 404,10 eur).

Odvolací súd odporcovi 2/ nepriznal vyúčtovanie odmenu za úkon písomné podanie na súd 16. 01. 2014. Išlo o vyjadrenie odporcu 2/ k vyjadreniu navrhovateľov datovanému

24. 09. 2013, ktoré vyjadrenie navrhovateľov bolo súdom doručené odporcovi 2/ dňa 17. 10. 2013 bez výzvy súdu, aby sa odporca 2/ k nemu vyjadril (vyjadrenie navrhovateľov bolo odporcom 1/, 2/ 3/ zaslané na vedomie, v zmysle zápisnice o pojednávaní vytýčenom na 30. 09. 2013, ktoré bolo uznesením odročené s tým, že o určení termínu pojednávania budú účastníci uzrozmene písomne a súd zašle právnym zástupcom 1/, 2/, 3/ písomné vyjadrenie navrhovateľa, ktoré bolo súdu doručené 26. 09. 2013).

Náhradu cestovných výdavkov a náhradu za stratu času odvolací súd odporcovi 2/ priznal v zložení a vo výške tak, ako ich priznal okresný súd, odvolací súd v tomto odkazuje na odôvodnenie zložení a vo výške tak, ako ich priznal okresný súd, odvolací súd v tomto odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu.

Odvolací súd odporcovi 2/ priznal náhradu trov konania na prvom stupni celkom vo výške 1.008,29 eur (odmena s 20 % DPH 404,10 eur + cestovné s 20 % DPH 82,35 eur + náhrada za stratu času s 20 % DPH 521,84 eur).

Odporcovi 3/ odvolací súd priznal odmenu za 4 úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia 05. 11. 2012 58,69 eur + režijný paušál 7,63 eur, účasť na pojednávaní 22. 11. 2012 58,69 eur + režijný paušál 7,63 eur, účasť na pojednávaní 23. 01. 2014 61,87 eur + 8, 04 eur, písomné podanie na súd 15. 04. 2014 61,87 eur + režijný paušál 8,04 eur. Odmena spolu s režijným paušálom je 272,46 eur a k tomu DPH v sadzbe 20 % je 54,49 eur.

Odvolací súd odporcovi 3/ priznal náhradu trov konania na prvom stupni celkom vo výške 326,95 eur.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 224, § 142 ods. 2 a § 151 ods. 1 O. s. p., a to tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ide o prípad, kedy účastník mal vo veci úspech len čiastočný. V tomto prípade mali v odvolacom konaní čiastočný úspech navrhovateľa 1/ a 2/, pričom náhradu trov neuplatnili. Náhradu trov neuplatnili ani odporca 1/ a odporca 3/, preto nemajú právo na náhradu trov. V odvolacom konaní uplatnil náhradu trov len odporca 2/ vo výške 473,74 eur (vyjadrenie k odvolaniu 386,74 eur + režijný paušál 8,04 eur + 20 % DPH), ktorá výška nie je správne vyčíslená, pričom aj odporca 2/ mal v odvolacom konaní úspech len čiastočný...»

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto uznesenie Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C/12/2012-290 zo 7. augusta 2014 vo výroku o trovách konania sťažovateľky zmenil tak, že navrhovatelia v 1. rade a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 1 008,29 € na účet právneho zástupcu. Napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 15 Co/960/2014-318 zo 17. decembra 2014 nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 15 Co/960/2014-318 zo 17. decembra 2014 a základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základným právom na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 listiny a právom na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej vyjadrení ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom,

že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 15 Co/960/2014-318 zo 17. decembra 2014 a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015